

Султон ЖАББОР

НАВОСИ БОР

Ошиқ аҳли ичра ҳам шоҳи бор, гадоси бор,
Ҳам менингдек ўрта ҳол содда фуқароси бор.

ПАРВОЗ ҚИЛАЙ

Наилож тан олмасанг ҳам булбулим деб,
Чақчақ уриб толмагайман, оҳ гулим деб.

ИШҚ АҲЛИНИНГ ФУҚАРОСИМЭН

Кўнглинг ийиб осон кўча мушқулим деб.
Хор захмидан минг порадири дардман юрак,

КЕЛДИ

Очармисан бағрингни, меҳринг гадоси келди,
Енгиб ҳижрон азобин жилванг адоси келди.

МЕНГА БАСДИР

Кўзларингни қарогида кўриб икки суратим,
Ҳайратда лол туриб қолдим зарра қолмай

Кўзгуми кўз, қачон боқмай, кўра олдим ўзимни,
Наҳот бўлсам шунча худбин-севсам фақат

Демакки кўз қароғимда гул жамолинг акс этар,
Ўз-ўзингга сен ҳам мафтун, балки шундан

ИЛТИЖО

Э, Раҳмдил, кўшининг оламга бер, оламга,
Менга равшан кўз на даркор, боламга бер,

Наҳот шунча қийин Сенга айланмоқлик Хотамга?

Ахир, Хотам, ижодингни милёндан бир маҳсули,
Шу оз қолган умрим нечун айланар гам-мотамга.

АВВАЛ

Боқмас эдим ҳилолга қошини кўрмай аввал,
Севмас эдим тунни ҳам сочини ўрмай аввал.

— Меҳмон, уйқунгиз ҳаром будди, а?!
— Йўғ-е, яхши ухладим, — деди

Ҳайдаров жилмайди:
— Мен тиф демадим, тип дедим.

анчагача кафтлари орасида ушлаб турди.
«— Боғ яратган қўллар, — уйлади у.

кирдик. Бир жанг бўлди-е, Худо курсатмасин!
Кечқурун эди, ортага қайтаётган эдик,

Файрат МАЖИД

ОЛАМ ТҮЛАР ЯМ-ЯШУА НУРГА

Дунёни тўлдириб гуллагим келар,
Аммо гул қайдадир, кўнгли қайдадир.

Кирққизда қирқта гул беларво ухлар,
Рухимда гуллаган бир исм-тақдир.

Мен ким дунёнинг бурчида бадар,
Уйлари санқанга, ҳаёли дайди.

Дил — жомда товланган атиргулдай ол —
Менинг ҳаётимдан сўйлайди чоғир.

Энди нилуфарнинг шоҳчаларидан,
Бир уй қураман мусаффо манзил.

Билмайман, чулдираб сўйладим нени,
Бу не ҳолатдирки, кўнглимда содир.

Бир гул гуллигидан сўзлайди,
Дилимга илоҳий ифорлар елса,

Кўнглимда армонларим Дўст бўлди,
Кўнглимда армонларим Дўст бўлди...

Ўзича кўшдек порлар сурайё,
Унимдиги тонларга айласам сафар.

Дилимдан кечди неки Кўзимда зоҳир бўлди.

Меҳр юлдузлари кўкларда олис,
Кўзим учқундан сачраган гавҳар.

Қай кун... айтолмайман, Кувончим охир бўлди.

Нафиса оҳанглар сочди дил гули,
Бу қандай тароват, бу қандай ифор.

Чарх билмас, йўллар кутиб Оғриган кўзларимни.

Кун десам кунлардан тафтли,
Нилуфар, нилуфар, нилуфар.

Жонимми, қонимми кўпириб келди,
Еллар не кўйларни супуриб келди.

Айтгин, мужгонимда мавжланган шабнам,
Кўзимда юрагим кўшдай балқир.

Қавслар қавсу ҳол айлади, қулди,
Бошимдан ҳазонлар тайлади, қулди.

Шафқатни билмайди, дунёйи беҳис,
Муҳаббат бечора, муҳаббат сағир.

Ҳеч ҳам айрилмаймиз бир-биримиздан.

Advertisement for 'АСАЛБОҒ' (Honey) with a portrait of a man and decorative elements.

нос чекди-да, уша заҳоти туфлаб ташлади.
Силарди шу гапларинг бир отим носимга арзимайди,

Асални ёзинг, ака, Асални!
— У ким? — ҳайрон бўлиб сурайди Ҳайдаров.

Хасан чўлоқ даракларга тикилди:
— Богни Асалга бағишладим! Номни ҳам Асалбоғ!

Мени ёмон кўриб бўлмайди, ахир,
Бир-биримиздан.

